

PÒRTIC

La bibliografia en llengua valenciana va incorporant al seu corpus lentament, però d'una manera segura, obres poètiques de remarcable valor. Som ja ben lluny de l'època en què els llibres de versos valencians eren quasi bé tots llibres humorístics amb temes populars, poesies dialogades amb el pretés llenguatge del valencià que *ara es parla*. Avui és la lírica la poesia que engrossix la bibliografia nostra tot i prenent la vestidura de la correcció gramatical.

Açò és ja un gran èxit dins la Renaixença —i permeteu que ho diga jo mateix— de tots els qui d'una manera directa, conscient i altruista, hem servit i seguim servint el magisteri de l'ensenyament lingüístic.

I heus ací ara un aplec, una pluja de poemes lírics, on es canta la Terra, les coses de la terra, senzillament, sense que l'autor, el poeta, haja deixat passar per la portella del seu bon gust els desficacis estètics que ara estan de moda, empalagaments que comporten els temes caríssims a tota poesia decadent.

Cert que en aquest volum —simpàtic, atractiu, frescal—, en aquest manoll de LLIRIS BLAUS, no trobareu deliquescències poètiques, quasi sempre malaltisses, que tant practiquen els cercles tancats dels poetes de grup; cert que en aquest feix de cànctics no trobareu les roentors dels possiblement falsos patriotismes —deliquescències i roentors que tant són enganyoses com vulnerables—. Trobareu, però, això sí, aquelles veritats que de tant repetides semblen estratificades sense ésser-ne; també aquelles veus que de tan acordes a les nostres pròpies veus semblen ja conegudes. Veritats poètiques en les que per ser obres d'art sempre són una mica mentides —i que per això mateix són, d'una manera natural, Poesia.

El poeta Joan Ribes i Ivars aporta a la polifonia poètica valenciana un to de veu personal i meridional. I açò darrer ja és un gran mèrit i si un altre no ne tinguera caldria destacar-lo i lloar-lo abundantament. Perquè la poètica valenciana coneix prou veus del nord, és a dir, prou veus castellanines, i bastant més de riberenques, d'hortolanes i de ciutadanes; però coneix escasses, poquíssimes, veus alacantines. Joan Ribes i Ivars canta les terres del sud, d'on és fill: Dènia, Benissa, Alacant..., l'encantadora Marina. Ací, en aquests poemes, es parla de "Xixona la sucrenya", i d'"els càlids garrofers". El poeta veu com "la Mariola s'ageganta", eixa serra tan valenciana, tota a floretes, com diu la poesia popular de delicada sensibilitat. "Alacant, on l'ocell a tothora juga el cant" té en les estrofes de Joan Ribes i Ivars un interpret just i un poeta que sent intimament com "les palmeres es vinclen al sospir".

Però no creiéssu mai que no té per a la totalitat terral valenciana les seues paraules tremoloses de fervor

i per a la nostra llengua les seues tendrors filials. Això, per a mi, ja fóra prou valuós: confessió d'amor a la terra i confessió d'amor a la llengua feta vers, feta expressió poètica. I religiositat. I una de les facetes de la seua religiositat és ben brillant perquè és ben candorosa.

“Una nit de l'hivern s'encaminava
—sense el desig— l'Amor.”

Quina tendror de vers! Sense el desig —diu en el poema de Nadal. Així és de puríssim, de cándid, l'Amor que expressa la cordialitat d'aquest poeta que ara publica el seu primer llibre de poemes i que caldria fóra el primer d'una sèrie que reportaria, a ben segur, cada vegada amb majors motius, simbòlics llorers a la seua testa i novelles diccions i tonalitats a la nostra ben estimada Poesia valenciana.

CARLES SALVADOR